

RYHMÄNJOHTAJANA PELASTUSKOIRIEN JOUKKUEMESTARUUSKISOISSA 2005

Pohjois-Karjalan joukkueeseen kuului kolme koirakkoa ja ryhmänjohtaja: Pirjo Karjalainen ja Jasmi, Minna Piironen ja Anu sekä Mari Nyysönen ja Sissi, ryhmänjohtajana minä, Lea Kilpeläinen.

Ryhmäni startti Joensuusta oli sovittu perjantai aamuksi 8.30 kaupungin läntisen rajan ABC huoltamolle. Nopea tarkastus, että kaikki tarvittava oli mukana. No, ei ollut. Yhden koiran paperit olivat kotona 100 kilometrin päässä ja toisenkin vähän lähempänä piirongin laatikossa. Toinen kiireesti hakemaan papereja ja toisen kohtaloa miettimään. Puheluja – linja-autovuoroja - fakseja – puheluja. Kyllä se siitä, ei kun matkaan vaan. Lähellä Varkautta varmistui, että faksatut paperit olivat perillä. Hyvä niin. Matka saattoi jatkua levollisin mielin.

16.30 perjantai iltapäivällä olemme perillä Salakallion maisemissa Halikossa. Ilmoittautuminen johtokeskukseen ja ohjeiden odottelua epävarmoin ajatuksin. Mitähän tässä pitäisi osata tehdä? Kyselen toisilta ja pikkuhiljaa alkaa kuvio hahmottua. Majoitus tanssilavalla pressuilla rajatuissa aitoissa – hienoa. Vessa ja pesutilat – ensiarvoisen tärkeät tyttöporukallemme. Huoltotilat ovat kunnossa ja tuovat mukavuutta viikonlopun ajaksi.

17.30 vuoteet sijattu – upeat armeijan väen lainaamat makuupussit ja retkisängyt. Yöllä olisi kylmää, mutta ensimmäisenä yönä emme odottaneetkaan pääsevämme nukkumaan, ainakin aikaisemmilla kerroilla se oli vietetty maastossa samoillen.

18.00 virallinen avaus ja ryhmien esittäytyminen. 18.45 ryhmänjohtajapalaveri. Ohjeeksi olin saanut, että kysy kaikkea. Joku voi vaikka kertoa maalimiesten sijainnit jos älyää kysyä... Tuohon en kyllä uskonut, mutta asiat yritin selvittää itselleni, jotta osaisin ohjeistaa ryhmäni. Selväksi tuli, että suoritusjärjestys olisi ryhmien numerojärjestys ja ensin mennään jäljelle ja sitten suunnistamaan. Siitä oli hyvä aloittaa. Omaksi numeroksemme arpa soi nelosen.

20.05 haettiin ensimmäinen joukkue jäljelle. Me hermoilimme vuoroamme odottaessa – entäs jos epäonnistutaan, kurja jatkaa pohjalta. Ei muuta kun tsemppiä – osallistutaan kaikkeen parhaamme mukaan ja varmasti myös mokaillaan. Koko viikonloppu tehdään kuitenkin hommia täysillä ja katsotaan sitten, mihin asti rahkeet riittää. Siis punaa huuliin ja taipaleelle!

Hälytys jälkitehtävään tuli 20.45. Lähtö 21.10. On pimeää. Lyhyt automatka kuoppaista tietä. Minua ja Pirjoa alkaa oksettaa. Auton ovet auki ja happea – aaah – vähän helpottaa. Pirjon koira, Jasmi, nostaa jäljen helposti sadan metrin tien suuntaisena ylösottona. Jäljestetään, vaihdetaan koira ja jäljestetään ja ihmetellään, kun esineitä ei ole ollenkaan, kumma juttu. Tunnin jäljestettyämme tulemme omakotitalon pihaan. Nopea tarkastus piha-alueella; ei maalihenkilöä. Perhanan perhana – väärä jälki. Soitto johtokeskukseen varmisti asian; olimme aivan väärällä suunnalla. Mutta koiramme ajoivat hyvin ihmisen jälkeä. Harmitti. Otti päähän. Olimmeko jo alun perin lähteneet väärälle jäljelle – todennäköisesti. Siis pohjalla oltiin. Harmitti todella, ettemme päässeet oikealle jäljelle ollenkaan.

00.05 suunnistamaan. Olin saanut tarkat ohjeet Emit –kortin käytöstä ja leimaamisesta, mutta silti pelotti, sujuuko homma käytännössä. GPS oli Minnan hallussa, sitä tarvittaisiin koordinaattien kirjaamiseen joka rastilla. Kartta ja kompassit ojossa lähdimme taipaleelle. Ja mitkä kartat, tuoreet ja päivitetyt suunnistuskartat!! Ei niitä viime vuosisadan kopioita. Kahdeksan rastia, osa toimintaa, osa kylmiä rasteja; ensimmäisellä ensiaputehtävä. Taas suoriudimme mielestämme hyvin, mutta palaute olikin jotain ihan muuta – se olikin rikospaikka ja me sotkimme jäljet... Pirskatti, taidettiin mokata, no ei se mitään, uhrihan oli jo kuollut. Siis eteenpäin vaan.

Kolmosrasti oli hukassa pahan kerran. Vasta toisen uusintamittauksen jälkeen löysimme rastin. Aikaa oli kulunut turhaan tunnin verran. Nyt tytöt juostaan, muuten ei aika tule riittämään mitenkään. Reittivalinnat polkuja pitkin. Rastien kohdennus koiria apuna käyttäen, jees, nyt homma alkoi sujua. Nopeat suoritukset rasteilla – valmis - saammeko poistua... ja menoksi. Se vedenkeitto hajallisella astialla oli Minnan bravuuri! Minnan erätaidoilla tuli paloi ja vesi kiehui iloisesti eikä pohjatappikaan hiiltynyt pahasti.

Suunnistus oli hauskaa, vaikka askel painoi ja aikaa meni koko varattu viisituntinen. Meillä oli tosi hyvä fiilis siitä, että olimme löytäneet kaikki rastit. Siispä reippaasti kello kuuden varhaiselle iltapalalle: aamupala olisi tarjolla 7.30. Siinä välillä pesulle ja pikku torkuille – ihanaa.

Mikä riemu aamulla olikaan mennä tulostaululle. Jälkipisteet osoittivat, että meillä oli toiseksi parhaat pisteet. Uskomaton juttu – siis toisetkin ovat sekoilleet. Hei tytöt, kuulkaa tätä!! Olipa iloisia ilmeitä!

Lauantai päivä oli hakutyöskentelyä. Ryhmä nukkumaan ja minä päivystin hälyjä. Ajan arviointia helpotti, kun tiesi lähtöjärjestyksen. Tosin ryhmien jakautuminen kolmeen työskentelykohteeseen vähän sotki laskelmia. Jälkikäteen oli hauska katsoa valokuvista kuinka kolme hyljettä nukkuu vihreissä makuupusseissaan ja ikkunan ulkopuolella on täysi tohina muiden lähtiessä suorituksilleen. Rento meininki meidän työillä.

Teollisuusalue-etsintä oli meillä suoritusvuorossa ensimmäisenä. Vain kirjallinen ohjeistus annettiin ja lisäkysymyksiin ei saanut vastauksia. No johan, siis kysyvälle ei kerrottukaan ukkojen paikkoja. Yritetään sitten etsiä itse. Yksi jäi – voi harmi. Mutta lohtuna se, että kukaan ei taaskaan kuollut meidän virheemme takia. Reippaasti vain seuraavalle tehtävälle!

Raunioille häly tuli melko pian palattuamme johtokeskukseen. Nopeasti punaa huuliin ja taipaleelle omilla autoilla, kartan mukaan suunnistaen. Homma sujui raunioilla erinomaisesti ja uhrin löytyivät alle aikarajan. Nappisuoritus! Hyvä tytöt!

Ilmoittautuminen johtokeskukseen ja uusi tehtävä kouraan. Siirtyminen satamaan ennusti vesille pääsyä – hahaaa, joukossamme on myös vesistöetsintään treenattuja koiria! Vaan emmepä päässeet vesistöetsintään, kohteena oli kallioinen saari. Siirtymämatkalla tein suunnitelman koirien käytöstä. Kahta koiraa saa käyttää yhtä aikaa; siis toinen hankalalle ranta-alueelle ja toinen etsii muun maastoalueen. Suunnitelma toteutui mainiosti, paitsi että rantakallioilla oli ollut ulkopuolisia henkilöitä juuri maalihenkilön kohdalla, ja koiramme oli käsketty pois alueelta. Kyllä Minnaa harmitti; Anu olisi ansainnut löydön, olihan se tehnyt hyvän työn. Onneksemme Marin Sissi paikkasi lopuksi asian löytämällä kyseisen maalihenkilön. Saari oli kokonaisuudessa niin hankala liikkua, että vauhtia sai pitää tosi

reippaasti, jotta ehti käydä alueen läpi. Ukot löytyivät ja porukalla oli iloinen mieli marssia takaisin autoille. Päivän työt oli suoritettu. Ryhmän henki oli hyvä. Oli mukava ajatella saunaa ja makuupussin lämpöä.

Lauantai illan tuloslaskelma näytti lupaavalta; me olimme kärjessä ja jos emme pahasti mokaisi tulisimme sijoittumaan neljän parhaan joukkoon. Tavoite siis sijoittua – ei yhtään enempää, sillä tottis ja ketteryys eivät ole vahvuutemme. Onnellisina kömmimme unten maille ajatuksella ”huominen voi muuttaa kaiken”. Ja se oli ryhmänjohtaja joka sammui ensimmäisenä.

Lauantaina syöty hernerokka laskeutui alueen ylle sunnuntai aamuna sankkana sumuna. Päivä alkoi kirkastua puolilta päivin, kun vuoromme siirtyä suorituspaikalle tuli. Nopea tilanearvio: kaikki tehdään ryhmänä, hienoa – sitä on treenattu. Ryhmäni toimi hienosti. Uskomatonta, että tottis sujui. Paitsi, että vain yksi koiramme pysähtyi juoksusta kunnolla ja sekin väärään asentoon. Ketteryydessä tuli esille juuri ne puutteet, jotka tiesimme koiriemme suorituksissa olevan. No, siihen on turha jäädä itkemään. Kokonaisuus kuitenkin toimi hyvin. Pisteitäkin ropisi yllättävän paljon. Nyt alkoi oikeasti jännittää, mikä olisi sijoituksemme!

Ensimmäiset huhut voitosta kiiri korviimme heti johtokeskukseen tultuamme. Itse emme uskoneet asiaan ennen kuin viralliset tulokset tulivat. Mahtavaa, kerrassaan uskomatonta, mitä huulipunalla ja naisenergialla voi saada aikaan! Hyvä tytöt – me tehtiin se, mistä emme olleet osanneet uneksiakaan!!

Oli hienoa olla mukana joukkuekatselmuksessa ryhmänjohtajana. Oli hienoa voittaa, totta sekin. Mutta ennen kaikkea tulen muistamaan kisan joukkuekisana, jossa jokainen meistä teki parhaansa. Ryhmänä olimme porukka, joka toimi hyvässä hengessä, yhteisen päämäärän saavuttamiseksi, toinen toistaan täydentäen. Tällä porukalla olisin valmis lähtemään hommaan uudelleenkin! Pohjoiskarjalainen pelastuskoiratoiminta on maamme huipputasoa, se on jälleen kerran osoitettu.